

Mistä rakkaus alkaa?

Legioonateatteri kyseenalaistaa vanhat tarinat

A
19.4.99

Pieni rakkaussarja esitteli perjantaina monelle uudelle Legionaalaiselle teatterin takahuoneessa vaanivan, mukavasti vatsaa kutittelevan ramppikuumeen. Suurin osa näyttelijöistä oli nimittäin ensimmäisen ensi-iltajuhlanensa kynnyksellä.

Esityksen valmistelu lähti viime syksynä liikkeelle koulutusprojektina. Legionateatterin uudet ekaluokkalaiset aloittivat improvisaatiojaksolla ja jatkoivat vuodenvaihteen jälkeen työstämällä tekstiä. Työryhmään tuli mukaan myös muutamia vanhoja jäseniä.

Pienen rakkaussarjan käsikirjoitus syntyi nuorten omien kokemusten sekä improvisaatioharjoitusten pohjalta. Tekstin lopullisesta muodosta sekä ohjauksesta

TEATTERI

Legioonateatteri: Pieni rakkaussarja. Ohjaus ja käsikirjoitus Virpi Koskela ja Timo Seppälä. Ensi-ilta 16.4. Esitykset 13.5. saakka. Esitetään myös Tampereen teatterikesässä.

vastaavat **Virpi Koskela** ja **Timo Seppälä**.

Esitys koostuu 11 episodista, joissa pitkälle karakterisoidut ihmistyypit etsivät epätoivoisesti rakkautta. Esitys on kuin palapeli kotimaisen Jemmenkaipuun historiasta.

Amor (Petra Iyonen), rakkautta pikkuisevä lähettiläs, käy ojentamassa katsojalle palasen kerrallaan. Amor tuntuu kyllästyneen lemmenvalitystehtävänsä. Täyteläisen punainen hohde loistaa sentään vielä lemmenvalityksen ympärillä.

Kaavojen tilalle aidot tunteet

Menneiden vuosikymmenten parinmuodostusriitit on toteutettu koomisesti ja tyypittelevästi. Ryhmittö ja kontaktiongelmainen ukonpätkä yrittää kohdata sukkaa kutovan seinäkukkasen koivuntuoksuudessa tanssilavamiljöössä. Aloitteen tekeminen on miehen kontolla.

Autoilevan 50-luvun rokkikundi johdattelee daaminsa etupen-

kille ja menee suoraan asiaan... Saako vai ei? Rakkaus poistuu kiukkuisena paikalta.

Tarinan kulku noudattaa löyhää ajallista järjestystä. Kotimaisen rakkaustarinan alkujuuret on löydetty Kalevalasta. Tomera Aino (**Tuuli Hallamaa**) hyppää mieluummin järveen, kuin kuuntelee Väinämöisen (**Make Vartia**) räkänaurulla höystettyä kanteleen soittoa.

Nykypäivään sijoittuvat tilanteet ovat paljon intensiivisempiä verrattuna alun viihteelliseen tyyliin. Rooleihinkin löytyy aitoutta ja vahvaa omakohtaista otetta. Saanan (**Salla Repo**) vähäeleinen monologi onnettomasta raskaudesta puhuttelee.

Yksin näyttämöllä, ilman lavasteiden tai rekvisiitan suojamuuria Repo avaa sisintään katsojalle kuin hyvälle ystävälleen.

Työryhmässä mukana ollut Eeva kiteyttää käsiohjelmassa tekemisen lähtökohtia: (...) *Osa teksteistä on näyttelijöiden itse kirjoittamia, joten tunteet ja näytteleminen ovat aitoja eivätkä ulkoapittujen kaavojen ja krapulaisen*

Lempeässä valossa. *Amor (Petra Iyonen) ihmettelee onko rakkaudessa enää mitään hohtoa.*

ohjaajan mukaan väkisin vääntämiä räpellyksiä.

Se käyttäytyy sopimattomasti

Viimeinen episodi antaa uhkakuvan. Rakkaus ei ole lempeä, ja

se alkaa käyttäytyä todella sopimattomasti. Kännisen väkivaltainen isoveljää läppii irstaasti avutonta pikkusiskoa. Amorin silmät aukeavat.

Legioonateatterilaiset ovat halunneet omistaa työnsä kaikille Jugoslavian ja Albanian alueen

toteutumattomille rakkaustarinoille. Näytelmän viimeisessä kohtauksessa koko ryhmä koontuu lavalle ja ajatuksen voimalla lähettää uskon ja toivon sitä tarvitseville.

MARIKA VANHATALO